

Lænte, som ganske vist er tiltalende, men da det dog er forelaaet af Regjeringen, saaledes som det her staar, have vi ikke ment, at der var aldeles afgjørende Grund til at foreslaa en saadan Forandring. Men hvis derimod ærede Medlemmer maatte udtale Sympathi for en saadan Udskillelse, vil jo Spørgsmaalet kunne tages op endnu ved 3die Behandling og altsaa en saadan Udskillelse kunne gjøres. Dette er, hvad jeg havde at bemærke til disse første Vindringsforslag til §§ 1—3; jeg haaber, at jeg ikke har sprunget Noget over. — Dernæst til § 4 er der jo ikke noget Særligt at bemærke i Anledning af den passerende Debat. — Hvad derimod angaar § 5, have vi forelaaet den Forandring, mod hvilken der er blevet reist Indvendinger, at for de Lærlinge, som ere anbragte ved saadanne Fabriker eller Haandværk, som falde ind under Loven af 23de Mai 1873, skal den Arbejdstid gjælde, som er bestemt i denne Lov, og det er en Sætning, som vi fremdeles maa fastholde; thi naar Loven af 1873 siger, at en Arbejder under 14 Aar ikke kan arbejde mere end 6½ Time om Dagen, have vi ikke anset det for forsvaret at give en Regel, ifølge hvilken en Person i samme Alder, naar han kaldes Lærling, skulde kunne arbejde 12 Timer. Denne Forskjel i Benævnelsen, denne Slette, betyder ikke en saadan Forskjel i Henseende til hans fysiske Kræfter, at det skulde kunne forsvares at paalægge ham det dobbelte Arbejde, fordi han hedder Lærling i Modsetning til, naar han hedder Arbejder. Er altsaa denne Regel given, og er Hensynet til den Paagjældendes Sundhed forpligtende med Hensyn til den Sum af Arbejde, der kan paalægges ham, naar han er Arbejder, mene vi, at den samme Grændse maa fastholdes, naar han er Lærling. Saa siger man, at saa kan han ikke være Lærling inden det 14de Aar, men det gjør ikke Noget, saa kan han jo arbejde de 6½ Time som Arbejder og saa blive Lærling, naar han er 14 Aar, det staar ikke. Det er bedre, at Forholdet er ordnet saaledes, end at han skal arbejde 12 Timer strax, og saa være ødelagt, naar han er 14 Aar. Derfor mene vi, at den Grændse, som Loven af 1873 sætter, maa være bindende saavel for Lærlinge som for Arbejdere, og det Hensyn, at de paagjældende Fabrikanter ønske, at Alle skulle arbejde lige, er et saadant, som vi ikke kunne anse for afgjørende. Vi fastholde tværtimod med den høitærede Indenrigsminister, at her er Tale om unge Menneskers Sundhed, og at den Sag maa tages alvorligt, saaledes at man ikke tillader En at arbejde 12 Timer, hvor Loven erkjender, at en Anden i samme Alder kun kan arbejde 6½ Time. Men iøvrigt have vi fastholdt Forslagets Regel om de 12 Timer i Døgnet. Jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at vi fra alle Sider have modtaget Klager over, at denne Tid var for kort.

Værk, Industriforeningen i Nykøbing paa Morsø, private Henvendelser osv. klage Alle over, at den 12 Timers Arbejdstid er for kort, og det forekommer os derfor, at vi maa tage under Overveielse til 3die Behandling, om der altsaa ikke paa dette Punkt maatte kunde være Grund til at foretage en Lempelse. Vi have jo forøvrigt allerede forelaaet, at der der skal tilføjes dette „i Reglen“ med Hensyn til disse 12 Timer, netop for at muliggjøre en Lempelse, idet vi i saa Henseende henviser til, at en saadan Lempelse ogsaa kan ske efter Loven af 1873. Som et Exempel paa, hvorledes det kan være nødvendigt at tilføje en saadan Lempelse, skal jeg blot fremhæve, at jeg f. Ex. har faaet Brev fra en Møller, som siger, at hvis man ubetinget vil fastholde de 12 Timer, ere Møllerne uheldigt stillede. Det er f. Ex. stille Veir i 2—3 Dage, men den fjerde Dag blæser det; skal man saa ikke kunne holde Lærlingen til Arbejde ud over de 12 Timer, vil det være høist uheldigt for den paagjældende Møller, da alt Kornet ligger og skal eyederes. Vi have da ment, at naar Lærlingen har haat Frihed i afskillige Dage, kunde han gjerne paa den Dag, det blæser, arbejde lidt mere. Det er den samme Betragtning, der ligger til Grund for Loven af 1873, som ogsaa har ført os til, at vi gjøre den samme Lempelse med Hensyn til Tidcn. Derimod ville vi altsaa lade dette „i Reglen“ udgaa i 2det Stykke, og det fastholde vi fremdeles, trods de Indvendinger, der ere fremkomne. Den ærede 3die Landskingsmand for 5te Kreds (Ogenbøll) spurgte, hvorfor vi her skulde sætte en saadan Frihed; der var jo ikke Tale om det i Lyndeforholdet; i dette havde Lyendet ikke anden Frihed end den, som Mesteren eller Husbonden indrømmede, og hvorfor skulde vi saa her sikkre Lærlingen en saadan absolut Frihed! Der er blot den væsentlige Forskjel, at hvis Lyendet ikke er fornøjet med den Frihed, det har, kan det sige op, men Lærlingen kan ikke sige op; han er bunden for den hele lange Række af Aar, som Læreforholdet er bestemt til at være, og derfor maa vi paa Forhaand sikkre ham et vist Maal af Frihed, som han kan nyde saaledes, at det ikke kan tages fra ham. Det er derfor, vi have ment, at man under alle Omstændigheder maatte sikkre ham denne Frihed Søndag Eftermiddag. Men, siger saa det ærede 1ste Medlem for 10de Kreds (Seszen), dette „i Reglen“ skal sies til, fordi der bør forbeholdes Mesteren en Straffemyndighed, naar Lærlingen har været uartig i Løbet af Ugen; Mesteren kan da straffe ham med Frihedsberøvelse. Jeg skal ikke negte, at var jeg tidligere stemt for at udelade Ordene „i Reglen“, har denne Motivering yderligere bestyrket mig i min Mening. Er det Meningen, at det skal være en Straffemyndighed, saa at Mesteren skal kunne hændomme Lærlingen til Tvangsarbejde Søndag Eftermiddag, vil jeg for mit Bedkommende sige, at